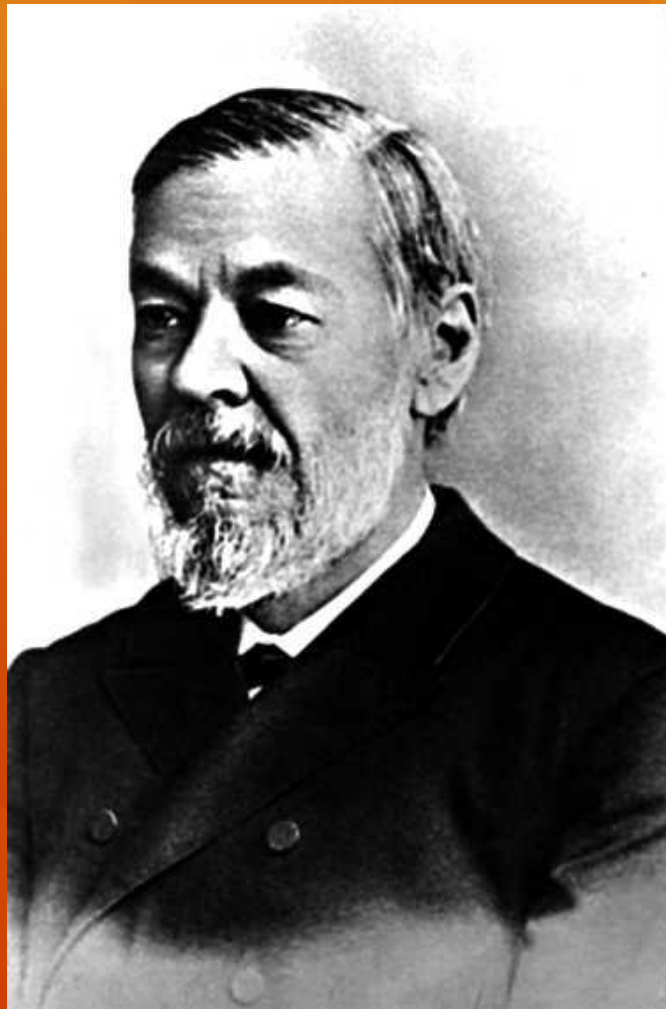

Російські лікарі-філософи XIX століття

*Виконала студентка 310 групи
Васіна Вікторія Геннадіївна*

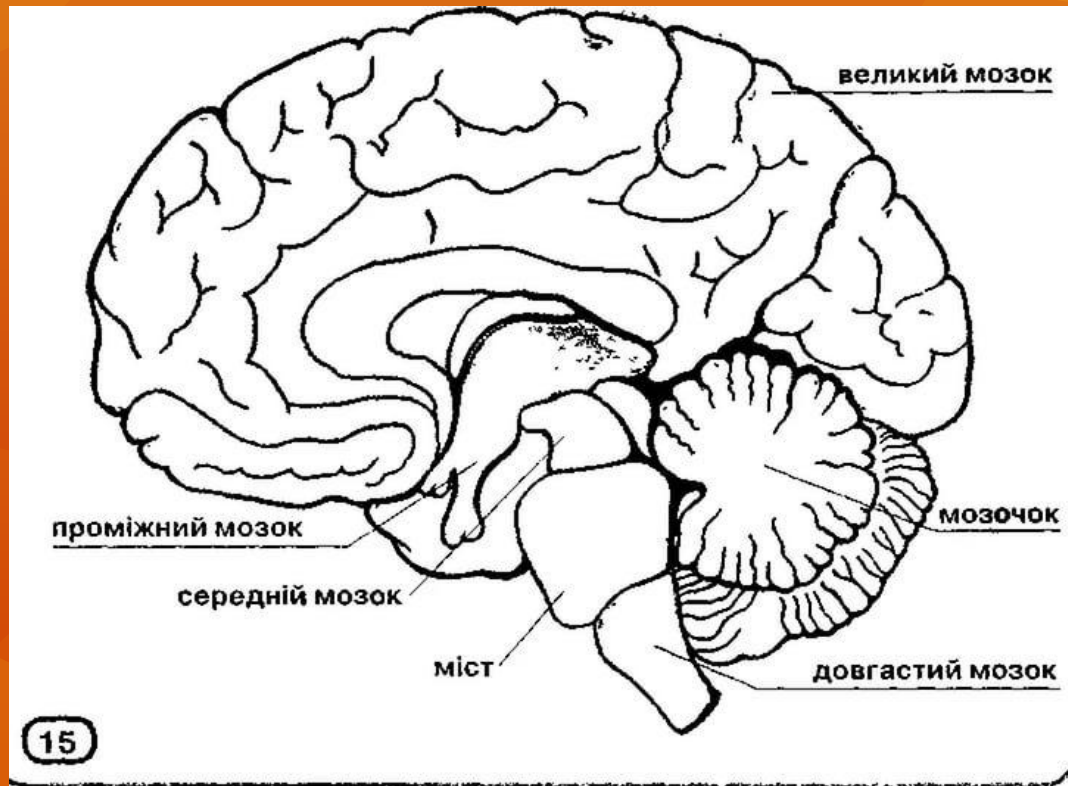
Іван Михайлович Сеченов

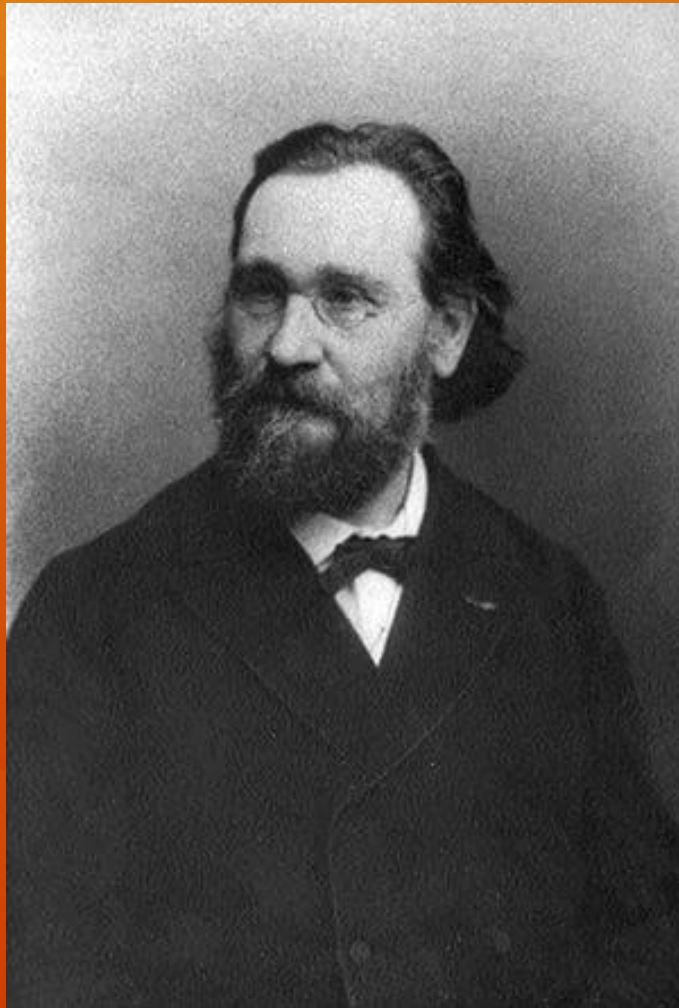
ІВАН МИХАЙЛОВИЧ СЕЧЕНОВ (1829-1905),

- видатний лікар, вчений-матеріаліст, основоположник російської фізіологічної школи. Цікавився проблемами філософії. Його наукова діяльність розпочалася у 60-х роках XIX ст. під впливом тогочасних демократичних ідей. Уже в одній з перших праць “Дві заключні лекції про значення так званих рослинних актів у тваринному житті” (1961) він висловив сміливу на той час думку про єдність організмів та умов їхнього життя, зазначивши, що визначення “організму без зовнішнього середовища, яке підтримує його існування, не можливе, тому що до наукового визначення організму має входити і середовище, яке впливає на нього... Суперечки щодо того, що є важливішим – середовище чи саме ті-ло, не мають ніякого значення” (Сеченов, 1953).

Учення Сеченова про психічні акти було глибоко матеріалістичним. Аналізуючи психічні акти, він дійшов висновку про те, що всі свідомі рухи, що слідують із цих актів, рухи, які зазвичай зветься довільними, "у строгому значенні є відображеними" (Сеченов, 1953). Таким чином, Сеченов пояснив функції мозку як органу, що пов'язує людину з навколишнім середовищем

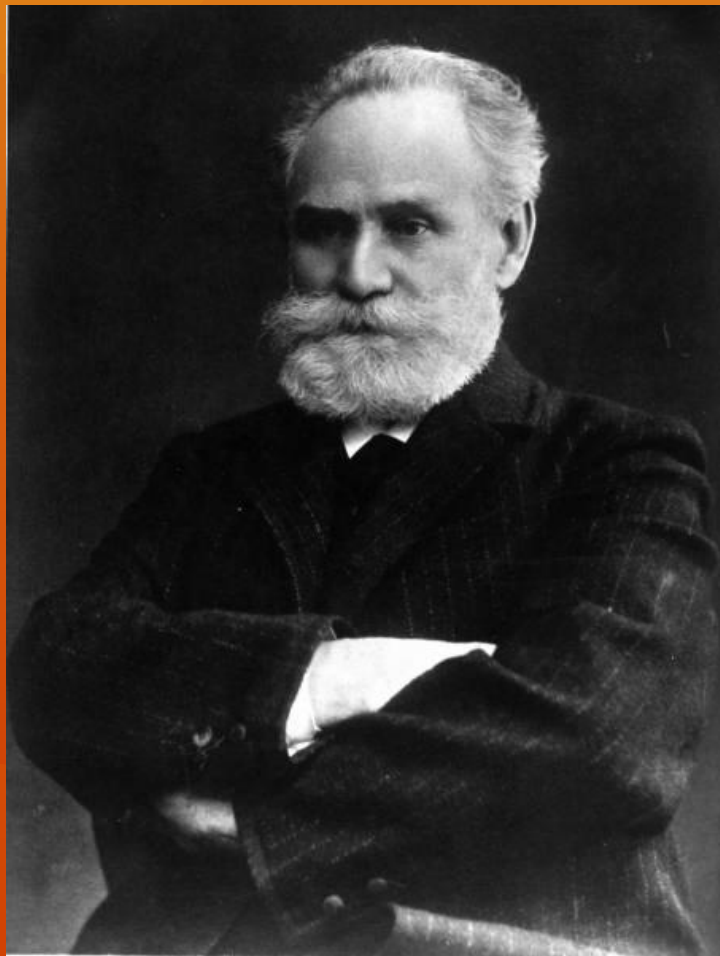
Ілля Ілліч Мечников

Ілля Ілліч Мечников (1845-1916 р.)

- закінчив природниче відділення фізико-математичного факультету Харківського університету, присвятив свою наукову діяльність зоології та порівняльній анатомії. Вивчаючи ембріологію, твердо став на еволюційній позиції. Ним було розроблено теорію розвитку багатоклітинних організмів, а також теорію фагоцитозу. Багато часу він приділяв проблемі імунітету, вивчаючи при цьому збудників особливо небезпечних інфекцій – чуми, холери, правця (стовбняка). Через переслідування царського уряду Мечников був вимушений емігрувати до Парижу, де і працював до кінця свого життя в Інституті Л.Пастера. Його лабораторія стала на той час центром світової медичної науки. Тут він поглибив еволюційне вчення на основі ембріології.

Іван Петрович Павлов

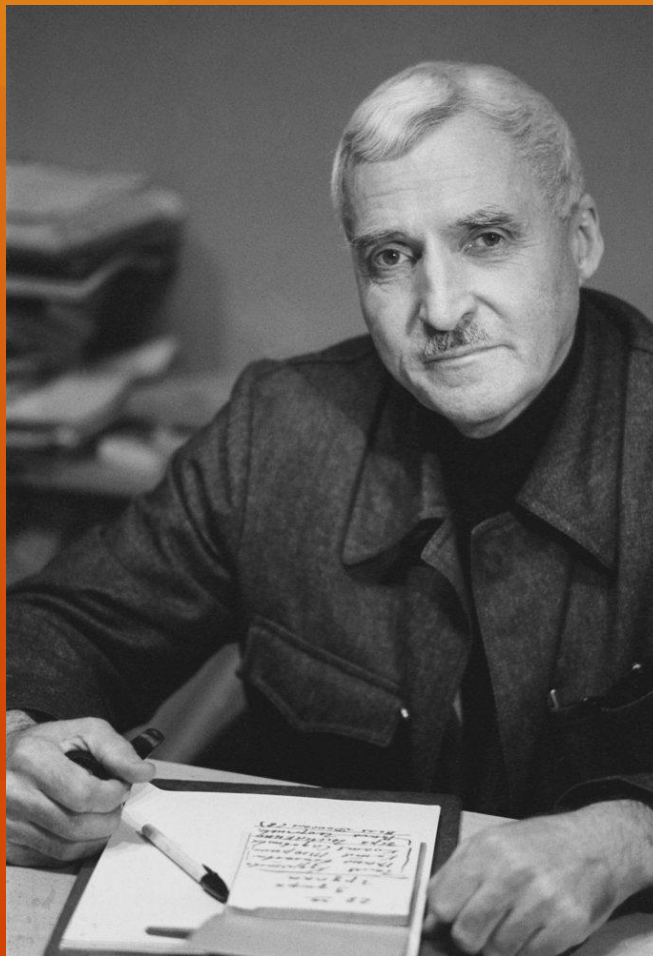

ІВАН ПЕТРОВИЧ ПАВЛОВ (1849-1936 рр.)

- видатний вчений-фізіолог. 1875 р. закінчив Петербурзький університет, а 1879 – Медико-хірургічну академію. Почавши з досліджень фізіології серцево-судинної системи, він поступово заглибився у вивчення центральної нервової системи. Його основна наукова діяльність припадає на кінець ХІХ та два перші десятиліття ХХ ст.

□ Значний внесок Павлова в експериментальну науку полягає в тому, що свої наукові дослідження він проводив у “чистому вигляді”, вивчаючи фізіологію того чи іншого органу в умовах нормального функціонування організму. Ним було розроблено методики – знамениті фістули, які не калічили організму тварин і надавали можливість вилучати слину та шлунковий сік у натуральному вигляді під час акту харчування: “...Оцінити значення кожного органу з його істинного та життєвого боку, вказати його місце та відповідну міру” (Павлов, 1951).

Павло Васильович Симонов

ПАВЛО ВАСИЛЬОВИЧ СИМОНОВ (нар. 1926 р)

- видатний вчений, директор Інституту вищої нервової діяльності та нейрофізіології. Його наукові праці присвячено проблемі свідомості людини.

□ В очолюваній ним лабораторії проводилися експериментальні дослідження нейрофізіологічних механізмів мотивації та емоцій, а також їхньої ролі у вищій нервовій діяльності тварин і психофізіології емоцій людини. За тривалий час ним розроблено, теоретично обгрунтовано та експериментально підтверджено “потребнісно-інформаційну теорію емоцій” (Симонов, 1970). За його теорією, емоції людини та вищих тварин є не що інше, як відображення якоїсь актуальної потреби індивідуума та вірогідності її задоволення, що мимоволі оцінюється суб’єктом на основі вродженого та онтогенетичного досвіду.

Іполит Васильович Давидовський

ІПОЛИТ ВАСИЛЬОВИЧ ДАВИДОВСЬКИЙ (1887-1968 рр)

- відомий вітчизняний патологоанатом, академік. Багато років був віце-президентом Академії медичних наук. Перш ніж розпочати наукову діяльність, працював лікарем у різних губерніях дореволюційної Росії. З 1912 р. Давидовський викладав паталогічну анатомію в Московському університеті. З 1930 р. і до кінця свого життя він завідував кафедрою паталогічної анатомії у II Московському медичному інституті ім. Н.І.Пирогова.

□ Значну увагу вчений приділяв світоглядним проблемам. Про це свідчить його монографія “Проблема причинності в медицині (етіологія)” та робота “Філософські основи патології”. Дослідження здорової чи хворої людини має проводитися з урахуванням впливу середовища. При цьому він розглядав організм як ціле, де відбуваються процеси саморегуляції, саморозвитку залежно від біологічної доцільності.

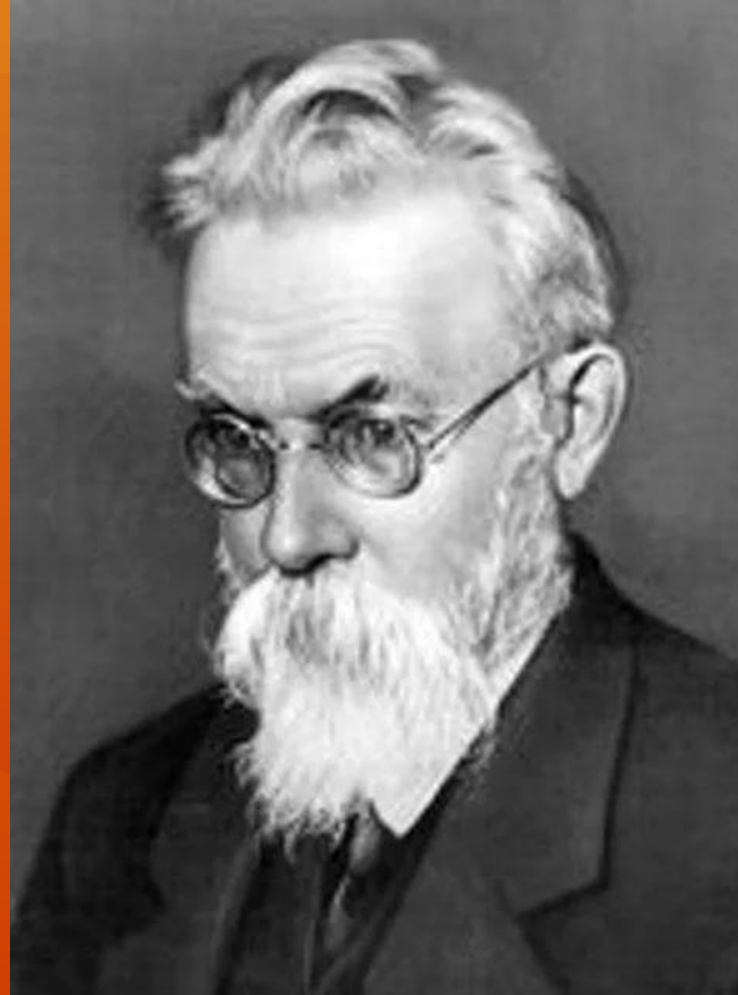
Зіновій Петрович Соловйов

ЗІНОВІЙ ПЕТРОВИЧ СОЛОВЙОВ (1876-1928 рр.)

- був не тільки лікарем, одним з перших організаторів вітчизняної служби охорони здоров'я, але й теоретиком з питань соціальної гігієни та соціологічних проблем, що мають важливе значення для практичної життєдіяльності населення. Він пройшов увесь шлях від лікаря загону Червоного Хреста під час російсько-японської війни до заступника Наркому охорони здоров'я Російської федерації. За 24 роки лікарської діяльності Соловйов зробив багатий внесок у наукову теорію охорони здоров'я, а саме, в дореволюційний період ним було написано праці про залежність стану здоров'я населення, перш за все робітників і селян, та його збереження від економіки, соціальної політики й особливостей державного устрою в різних країнах світу.

Володимир Іванович Вернадський

ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ ВЕРНАДСЬКИЙ (1863-1945 рр)

- вчений, мислитель, засновник вчення про ноосферу, перший президент Академії наук України.

□ В основі вчення Вернадського лежить поняття “живої речовини”, до якої входять усі живі організми, що мешкають на планеті. Незважаючи на малий обсяг – 0,25% маси всієї біосфери – завдяки геохімічній активності та здатності до розмноження, жива речовина, використовуючи і перетворюючи світлову енергію, виділяє величезну вільну енергію, через що функції її виявляються у планетарному масштабі. До складу живої речовини Вернадський включив також і людину, розглядаючи природу і людське суспільство як одне ціле. Учений обґрунтував положення про те, що обрис сучасної Землі сформовано людиною, і показав, що її діяльність спричинює кругообіг основних хімічних елементів у масштабах, які порівнюються з природними циклами руху цих елементів. За визначенням Вернадського, людина стала наимогутнішою геологічною силою на планеті, людська діяльність почала перевищувати масштаби найпотужніших стихійних явищ.

Дякую за увагу))))))